

Lyset

Det er mørkt. Kulsort. Som når man har lukkede øjne i et dunkelt rum. Medmindre nogen lyser én i hovedet med en lommelygte.

5 Mørket skæmmer mig ikke. Det er ikke farligt. Ting, der gemmer sig i mørket, kan være farlige, men det kan ting, der gemmer sig i dagslyset, også. Solens stråler er ingen garanti imod uheld, overfald, død.

Det var strålende solskin den dag. Ikke en eneste sky på himlen.

10 Højlys dag. Mere lys kan du ikke få på disse breddegrader. Lige meget hjalp det. Den unge kvinde kom stadig ræsende rundt i svinget og pløjede direkte ind i dig.

Hun er allerede kommet ud igen. Du ligger stadig i kisten.

Det er ikke mørkt længere. Gradvist har det sorte ændret sig til gråt.

15 Mine øjenlåg kan ikke modstå forårslysets bombardement. De sitrer. Bevægelsen forplanter sig ned gennem min hals og helt ud i tæerne.

De krummer sig sammen. Mørklægningsgardiner. Byggemarkedet har åbent til klokken 22.

Det var vinter, da jeg flyttede ind i lejligheden. Valgte den på grund
20 af den nordvendte stue og soveværelset ind imod en smal baggård.

Jeg hader den. Ikke fordi værelserne er små og gulvbrædderne ujævne. Fordi du aldrig har set den. Aldrig har været her. Aldrig har løbet halvnøgen rundt i køkkenet og sagt, at vi skulle holde fri på en onsdag.

25 Hvad pokker er nu det for et lys? Mobilen. En gang plingede den uafbrudt. Venner, bekendte, nogen vi havde mødt til en fest. Nu er mor, den eneste, der ringer. Selv kommunen er holdt op.

”Mor.”

30 ”Hej, min ven.”

”Du, jeg tænkte på ... ”

”Har du lyst til at komme til frokost?”

35 ”Desværre. Jeg har travlt.”

”Hvad skal du da?”

”Købe rullegardin.”

”Nå, da.”

---

40 ”Hvad med kaffe bagefter?”

”Bagefter hvad?”

”Når du er færdig med gardinet?”

”Nej, det .... ikke i dag.”

”Men vil du ikke ...”

45 ”Mor, jeg bliver nødt til at løbe.”

”Jamen ... ”

”Hej, hej. Hils far.”

50 Altid prøver hun at lokke mig over til dem. I dagtimerne. Engang var vi der begge, til middage med dug på bordet. Vi holdt hånd under bordet og lod som om, vi lyttede til hendes historier.

Jeg ved ikke, hvorfor hun har ændret til frokoster. Ved hun, at jeg ikke går udenfor om dagen? Hvordan skulle hun det? Har naboerne lagt
55 mærke til, at jeg kun går ned med skraldet efter mørkets frembrud? Kender hun dem? Jeg gør ikke.

Fra badeværelset rækker jeg hånden ud gennem den halvlukkede dør og tænder loftslampen i gangen. Der er netop lys nok til, at jeg ikke
60 tisser ved siden af, alligevel kan jeg se mit ansigt i det krakelerede spejl. Håret har for længst passeret skuldrene, kinderne vidner om for meget fast food. Jeg kunne løbe hurtigere og længere end dig. Kan du huske vores væddemål? Om halvmaratontiden? Hvordan jeg vandt, og du serverede morgenmad på en bakke? Hvordan vi elskede med
65 krummer i sengen? Kom løbeskoene med, da jeg pakkede vores hjem ned, eller røg de til genbrug?

Det er mørkt. Kulsort. Som når man har lukkede øjne i et dunkelt rum. Medmindre nogen lyser én i hovedet med en lommelygte.

Rullegardinet virker. Jeg skulle have købt nogle til køkkenet og

70 stuen også. Så kunne jeg have gået rundt i frihed herinde. I stedet for hele tiden at skulle følge med i solens rejse over himlen for at vide, hvornår jeg kan lave mad i køkkenet, hvornår jeg kan sidde i sofaen uden risiko for direkte sollys. Hvorfor tænkte jeg ikke på det? Det var dumt.

75 Hvis bare jeg var blind. Jeg har hørt om nogen, der blev blinde af stress. Men jeg er ikke stresset. Jeg har prøvet, men det ligger ikke til mig. Har også forsøgt at presse øjnene sammen hårdt og længe, men det havde ingen effekt. Svimmel blev jeg, og ondt gjorde det, men blind blev jeg ikke. Ja, ja, jeg ved godt, at jeg kunne hælde syre i
 80 øjnene, men det er alligevel for vildt.

Og lige meget hvad, kan jeg ikke fjerne det billede, der er ætset ind på min indre nethinde. Af dig. Der flyver gennem luften. Rammer kørebanen. Smadres imod asfalten. Dit hoved, der knalder ned i jorden og flækkes som en vandmelon. Dine arme, der et splitsekund
 85 flagrer i luften, inden de lander. Dine ben, der ligger i unaturlige vinkler fra din krop.

Det hele er stadig knivskarpt i min erindring. Andre ting er blevet

vage og udviskede. Din mund, når du smilede. Dit ansigt, når du sov. Forsvundet i sindets mørke.

90 Ej, er det nu mor igen?

”Mor.”

”Hej, min ven.”

---

95 ”Du, jeg tænkte på ... ”

”Har du lyst til at komme til frokost?”

”Desværre. Jeg har travlt.”

”Hvad skal du da?”

100 ”Købe rullegardiner.”

”Men det skulle du jo i går?”

”Jeg købte ikke nok.”

”Nå, ok.”

---

105 ”Hvad med kaffe bagefter?”

”Bagefter hvad?”

”Når du er færdig med gardinerne?”

”Nej, det .... ikke i dag. ”

”Men vil du ikke ...”

110 ”Mor, jeg bliver nødt til at løbe.”

”Jamen ... ”

”Hej, hej. Hils far.”

Sådan, så er alle vinduer tildækkede. Sorte på begge sider og med
 115 dobbeltlag. Nu kan du bare komme an, Hr. Sol, du kommer ikke ind
 her.

Allerede slapper min krop mere af. Luften glider nemmere ned i
 lungerne. Mine tæer bukker ikke sig selv ind under fødderne.

Og jeg nåede også i supermarkedet, inden de lukkede. Leverpostej
 120 og spegepølse i køleskabet. Lasagne og thairetter i fryseren. Jeg
 behøver ikke gå udenfor et par dage. Vejrudsigten siger fuld sol.

Det er mørkt. Kulsort. Som når man har lukkede øjne i et dunkelt
 rum. Medmindre nogen lyser én i hovedet med en lommelygte.

125 Det bliver ikke lysere. Gardinerne dækker fuldstændigt. Det har
 været nogle gode dage. Bedre end i lang tid. Virkelig godt, faktisk.
 Jeg kan lave mad, når jeg vil. Sidde i sofaen, når jeg vil. Befriende.
 Det eneste er, når jeg skal lufte ud, men jeg har fundet ud af at åbne
 vinduet i soveværelset, når jeg går ind i stuen om omvendt. Nogle
 130 gange rammer et lille solglimt mig som et barberblad, men i det store
 og hele fungerer det fint. Jeg fungerer fint. Der er styr på det. Jeg har
 styr på det.

Har endda ryddet op og vasket gulv i hele lejligheden. Du rodede
 mere end mig. Altid var jeg efter dig og spurgte, om det virkelig var
 135 så svært at lukke en skabslåge? Hvis du var her, måtte du lade alle
 låger stå åbent.

Jeg aner ikke, hvad klokken er, men min dag starter om lidt. Jeg vil
 skifte sengetøj og sætte en vask over. Måske laver jeg spejlæg. Gad
 vide, om jeg kan finde en frisør med aftenåbent?

140 ”Mor.”

”Hej, min ven.”

”Du, jeg tænkte på ... ”

”Om jeg har lyst til at komme til frokost?”

145 ”Ja?”

”Det har jeg.”

”Virkelig? Hvor dejligt.”

”Hvornår kan du være her? Klokker halv et?”

150 ”Arh, jeg .... ”

”Glimrende, så ses vi. ”

Jeg skal hjemmefra klokken tolv. Når solen står højest. Det
 allersværeste tidspunkt. Som D-dagen. Hvorfor protesterede jeg ikke
 155 mere? Et øjeblik storhedsvanvid? Kan jeg aflyse? Men hun lød så
 glad. Jeg vil også gerne se hende. Og far. Sidste gang var til jul.

Solbriller og kasket selvfølgelig, det siger sig selv. Kan jeg tage en

paraply med? Folk vil glo, men hvad så? De gloede også, når vi gik
 arm i arm ned ad gaden. Dig med sneakers og rygsæk, mig i stramme
 160 jeans og læderjakke. Jeg må hellere stryge t-shirten.

Præcis klokken tolv åbner jeg døren til opgangen. Havde sat en
 alarm, så jeg ikke selv skulle tage beslutningen. Ned af trappen i fuldt
 firspring og ud ad hoveddøren uden tøven. Hvis jeg standser og
 tænker over det, klarer jeg det ikke.

165 Det er længe siden, at jeg har set verden i dagslys. Et væld af farver
 angriber mine øjne, inden jeg får dem rettet imod fortovsfliserne. En
 metalrist blinker som en advarselsslampe, jeg klemmer øjnene i.

Busstoppestedet ligger 103 skridt nede ad gaden. Jeg tager en dyb
 indånding, folder paraplyen ud og åbner øjnene. Langsomt sætter jeg
 170 den ene fod foran den anden. Mine ben ryster, tærne krøller sig
 sammen i skoene. 91 skridt tilbage.

Sveden driver ned ad ryggen, min hånds greb om paraplyen bliver
 usikkert. 75 skridt tilbage. Mit hjerte banker hårdt, mine lunger
 snører sig sammen. 42 skridt tilbage.

175 Sorte prikker flimrer for min øjne. 27 skridt tilbage.

Mine muskler føles som candyfloss, rører jeg overhovedet jorden?

Det sidste skridt.

Griber fat om en lygtepæl, stirrer ned i asfalten.

Bussen burde komme lige om lidt.

180 En høj motorlyd og jeg flyver gennem luften. Rammer kørebanen.
Smadres imod asfalten. Mit hoved knalder ned i jorden og flækkes
som en vandmelon. Mine arme flagrer et splitsekund i luften, inden
de lander. Mine ben ligger i unaturlige vinkler fra min krop.

Det er mørkt. Kulsort. Som når man har lukkede øjne i et dunkelt
185 rum. Medmindre nogen lyser én i hovedet med en lommelygte.

Er jeg på vej til dig?

Åbner jeg øjnene og tager bussen ud til frokost hos mor og far?